

Když přišla k rychtářovům, našla Alisu doma samotnou a v patřičném rozpacích. "Co se přihodilo, Aliso?" ptala se Polly. "Kde jest vaše matka?" — "Matka šla do Speckhavenu; otec odešel za svým zaměstnáním, a Billy má přijít okamžitě do Opatství. Chtějí si vyjetí po vodě a potřebují ho k řízení jedné lodi." — "Miss Masonová natáhla oušku. Vyjítka po vodě! Proto tedy pan Francis se dnes neobjeví." — "Pan Francis a pan Vít umějí veslovati, ale ten umělec — vždyť ho znáš, Polly — ten neumí. Billy tedy má řídit jejich loďku, ale šel na ryby... do té potřeby?" — V blízkosti prolehlá hlava Polly myšlenka. Uměla veslovati — a uchvátila ji nesmírná závist, aby viděla na vlastní oči, jak se pan Fane chová k miss Hauttonové. Včera jí řekl zcela určitě, že mu vznesená Diana není nic. Zde se tedy naskytne je příležitost, aby byla dokázána jeho upřímnost nebo faleš.

Alisa četla v obědějí přítelkyně zlomyslný úmysl a spráskala ruce. "Ó, Polly, nečti toho!" zvolala ustrašeně.

Před šesti týdny sem přinesla Polly tučnou látku a jiné věci, náležející k divadelním potřebám Djukovým, oblékla se do šatů Billyových a pak šla navštívit Rosinu, rozmlouvala s ní dosti dlouho, ale nebyla poznána. Tvář Polly se nyní usmála čtveračivě při myšlence na ten žert.

"Nečti toho, Polly!" prosila Alisa. "Pomyšli, kdyby tě tak poznal!" — "Udělam to!" odpověděla Polly. "Nechtěla bych být poznána; ale poznají-li mne, hlavu mě proto neutrhnou. Přines to hnedě látku, tu otechovou pomádu a světlou šaty Billyho — jen rychle, Aliso!" —

Necht' nikdo není tím nepřijemně dotknut; vzpomeňte si, že zřetěšená hlavička čítala teprve šestnácté jar a že byla hravá jako koftáto.

Do domu rychtáře šlo tedy hezké zlatovlasé děvče a z domu vyšel hladý, tmavovlasý hoch, jehož slavný široký kloubek byl hluboko vtlačeno do čela.

Alisa se smíchem a zároveň s bázní se za ní dívala. "Vlastní matka by ji nepoznala," pravila si rychtářova dcera; "ale bude-li poznána..."

Tento tmavoficel hoch potkal se za několik minut s Matyášem Warrenem.

"Billy, pospěš si!" volal na něho otec. "Nadejdi si po lukách — již na tě čekají." —

Hoch utíkal přes louky; rozdílením v něm hrála každá žilka.

Uprostřed velkého parku byl rozsáhlý rybník, obklopený s dvou stran lesnatými pahorky a s druhých dvou stran malými ostrůvky, lesknoucími se jako smaragd. Tyto ostrůvky byly velmi pěkné a často se tam konaly zábavy.

Byly zde tři lodě. Když sestupovala Polly s pahorky, viděla před sebou celou scenu. V jedné loďce seděl pan Francis s lady Charterisovou a jednou dámou se sousedství; na druhé byl pan Vít s miss Charterisovou a dvěma jinými dámami. Pan Allan Fane stál vedle miss Hauttonové, pohlíže na loďku u břehu.

"Diky nebi!" zvolal Fane. "Konečně jest ten hoch zde. Umíš veslovati, hochu?" volal mu vstřícně.

"Ó zajisté, pane." —

Jak tluoklo hohovo srdce pod nejlepší vestou Billovu!

Široký kloubek zakrýval oči, v nichž se jevila zlomyslnost.

"Dovoďte, abych vám pomohl, miss Hauttonová." Malif pomáhal velice něžně své zamklé dámě do loďky. "Pájdeme hledati vodní lilie, o kterých jste nedávno mluvila, drahá miss Hauttonová?" —

"Jak vám líbí," odpověděla miss Hauttonová zdvořile, zděruje živnutí; "jest to jedno, kam pojedeme." —

Zdalo se, že tři tisíce liber ročních důchodů se před ním rozplývají jako ranní mlha. Mladý muž byl znepokojen, i zdvojnásobil svou pozornost; jeho hlas zněl něžně a patheticky, a jeho pohledy byly dojala kamenné srdce. Ó, Polly znala dobře tyto pohledy a viděla, jak byl k ní falešný. Miss Hauttonová se stávala blahosklonnější; její šlechtická tvář se i poněkud usmála pod bílým slunečníkem, když jí umělec šeptal něco zvlášť galantního.

"Nevědím, co mně povídáte. Chtěla bych věděti, zdali vaše venkovská vila dovede ocenit vaše galantnosti." —

"Co?" pravil, směje se upřímně, "malé Polly! Drahá miss Hauttonová, Polly jest pouze hezké dítě, roztomilý zlatovlasý model se snivým modrým očima. Umínám jsem si, že máj obraz Rosawunda a Eleonora máj dosáh-

nouti velkého úspěchu, a ona má tvář, hodící se Rosamundě. Kdo pak by byl galantním k takové venkovské dívce?" —

"Přejete-li si vodní lilie, bylo by snad lépe, kdybych vás dovedl tamhle?" ozval se chlapčív hlas, "tam je jich množství." —

Okázal na menší ostrůvek — dvě druhé loďky blížily se k druhému.

"Výborně!" pravila lady milostivě, "dovezte nás tedy tam." —

Billy vesloval energicky — přemýšlel na pomstu. "Venkovská dívka!" — "roztomilý model," o pravdu! Než nastane večer, počkejte tohoto podvodníka, že jest něčím více.

Menší ostrůvek byl jen asi padesát metrů vzdálen od druhého. Polly věděla, že pan Fane neumí plavati, a její malá hlavička strojila úklady.

Pan Fane pomáhal opatrně své dámě z loďky, při čemž vyptával se hochna, není-li tam víkno nebo bahňatá půda. Hoch vyvrátil jeho obavy a vedl je, kde rostlo nejvíce lilí — právě na opačnou stranu, kde byl zakotvil.

"Vrat se k své lodi, hochu, a počkej na nás," pravil pan Fane, "přijdeme asi za hodinu." —

Umělec upravit sedadlo pro dětičku, a začal plnit lilie košíček. Mezitím loď s hochem však se vzdalovale neustále víc a víc od ostrůvku, až u břehu zakotvila, načež Polly, vrhaje mstivý pohled na vzdálený zelený ostrůvek, odcházela cestou k domovu.

"On neumí plavati, a kdyby volal, nikdo ho neuslyší," tanulo mstivě na mysli. "Když zde uvidí loď, budou mysliti, že se vrátili, a nebudou je aspoň několik hodin pohřešovati. Dnes večer mají hostinu, — nu, ti dva se dostaví trochu pozdě." —

Polly začala k rychtářovům, svěkla šaty Billyho, smyla hnedě barvu s tváře i vlasů a šla domů.

Rosina se divila podivnému jezu dnešního chování. Chvilku vypadala rozhněvaná a z okamžiků se hlasitě rozesmála.

"Jak pak se jim asi nyní vede?" pomyslíla si.

Lilie byly natrhány a miss Hauttonová se podívala na své hodinky. Pál sestě, a oběd byl určen na sedmou — právě čns jítí domů a převléci se. Přijala nabídnuté jí ráme a zamřela o ostrůvkem k lodi. Loďka však byla ta tam. Opustěný páreček se díval ulekutě kolem.

"Co to znamená?" ptal se pan Fane. "Kam odešel ten malý šibbal?" —

Opustil lady a obešel ostrůvek. Vše marně; nikde žádné stopy. Vystoupil na nejvyšší bod a díval se k břehu; ano, tam stály vedle sebe loďky — celá společnost již se vrátila — — tomu čertovému klukovi se nechtělo čekat a odešel. Nikde nebylo živé duše.

Allan Fane proklínal po tichu; miss Hauttonová sice neřikala ničeho, ale červeň zbarvila její bílé obličej. Býti předmětem žertu a smíchu, dotýkalo se hrozně její hrdosti. Nebudou se její přátelé po měsíce baviti tím, že zůstala s panem Fanem sama na ostrůvku?

"Co si počneme?" ptala se, zděruje s namáháním svou zlost. Pan Fane byl zoufalý; volal až ochraptěl — ale nikdo neslyšel. A slunce již zapadalo... Kdyby tak zde musili ztráviti noc!

Bylo již po osmé, když zlomyslný původce poslal sem Billyho, opravdového Billyho, jenž odřav zav jednu z lodí, přistál k ostrůvku, když noční temnota již halila jezero i pevninu.

Pan Fane zaklel a chopil jej za rameno.

"Ty zlořečený, pekelný kluku! Proč jsi nám vyvedl takový kousek?" —

Billy se mu vytrhl a díval se na něho s největší nevinností. "Nechte mne! Já vám nic nevyvedl; vždyť jsem zde ani nebyl!" —

Podíval se na něho z blízka, věděl Fane, že on to skutečně nebyl. Vznikla v něm myšlenka — dívka a pravdivá myšlenka. Nečekal však jediného slova. Pomohl miss Hauttonové do loďky, a po celé cestě skoro nepromluvil.

Co se týče Polly, položila dnešního večera svou hlavu na podušku s hrđým vědomím, že se bezbožníkovi dostalo zasloužené odplaty.

Djukovy. Na její hezké tvářince a na rukou byly dosud tmavé skvrny. Neznatela však dekorační malíře při práci; seděl před malým zrcátkem a holil si bradu.

Djuk se obrátil od zrcadla a podepřev se o židli, díval se na ni. Jak vypadala dnes blbě — jak byly její lesklé oči dnes mdlé — skoro tak mdlé jako oči miss Hauttonové.

"Polly, co se to s tebou děje? Ty hubneš! Ty ztrácíš chut' k jídlu — dnes ráno jsi vypila pouhé dva koflíky čaje a snědla jen tři housky." —

"Počítáte to vždy, pane?" vyjela Polly zlostně.

"Stáváte se hubenější a nejste více tak veselá, miss Masonová. Potřebujete změny a té se vám dostane. Polly, pájděte do ústavu!" —

"Do ústavu, Djuku?" —

"Do ústavu, Polly." —

Tvář děvčete se zarděla a pak zbledla; šla k oknu a dívala se tise na osamělou silnici.

Její mlčení a ztrnulý pohled polekaly jejího pěstouna. Nebylo to slova lady Charterisové, která ho přiměla k tomuto kroku; byla to spíše pozornost pana Fana. Zdalo se mu skoro svatokrátě, že cizí muž se do ní zamiloval. Chee jí vyrvati z nebezpečí. A teď zde stojí blbě — tichá — bylo snad již pozdě?

"Polly!" zvolal ustrašeně, "vždyť jsi si to vždy přála! Neodporuj mi nyní!" —

Obrátila se náhle od okna s veselým úsměvem.

"Ne, Djuku, nebudu odporovati. Pájdě s největší radostí. Jest mi jistě zapotřebí, abych se učila — vždyť jsem taková nevědomá, divoká venkovská holka. Kam pájdě?" —

"Do Bromptonu — do ústavu miss Primrosové. Deery pana Weldonu jsou tam také. Budeš do příštího týdne připravena?" —

"Toť věc Rosiny — jen budou-li mé šaty v čas hotovy. Můžeš tolik obětovati, Djuku? Nemyslíš, že to bude státi hrozně peníze?" —

"Vy máte své vlastní jmění, miss Masonová," odpověděl Djuk vážně; "z toho se vydání uhradí. Mážte vydati přes sedm set liber na své vzdělání a až dosáhnete aspoň předavaceti let, provádáme té za muže v prostředních letech — fekněme za advokáta nebo lékaře," ukončil Djuk žertovně.

Polly se zamračila a chystala se k odchodu.

"Nenávídím takové muže — mám hrůzu před advokáty i lékaři v prostředních letech, a nevím se nikdy — nikdy! Budu starou pannou jako Rosina, a vrátí-li se někdy pan Hawksley z těch divokých zemí, kde vykopávají ze země zlato jako u nás říp, povedu mu domácnost, bude-li chtít. Nyní však musím Rosině obstarati něco v městě — a nemá-li nic více na srdci, poručím se ti." —

Polly odešla, oblékla se mechanicky a šla obstarati záležitosti Rosiny. Jasně slunce, svěží vzduch zapudili rání vrtochy a za čtvrt hodiny byla Polly opět ve své obyčejné náladě.

Bylo podzimní odpoledne, když se vrátila, a první osoba, kterou zhlédla přibližující se k domu, byl pan Fane.

Ač se na umělec zlobila, byla přece velmi rozradostněna, když ho spatřila, a vítala ho s veselým úsměvem i pohledem.

Allan Fane nebyl připraven na laskavé přijetí. Podezříválo ho to malého sotka ze věřejší nehody, a když se setkal s jejím zářivým, vyzývavým pohledem, byl si své věci jist. Vypadala v tomto okamžiku jako hoch — roztomilý hoch!

"Jak se máte, pane Fane?" pravila Polly s veselým úsměvem, "slyšela jsem, že jste zašel večera roztomilou procházkou po vodě? Doufám, že jste se příliš neunavil veslováním v tom parném slunci. Jest to hezké na ostrůvku?" —

Nezáleželo jí na tom, věděl-li nebo nevěděl-li o její maskarádě. Čím byl on — čím ona jemu? — Neumím veslovati, miss Masonová, jak dobře víte, a plavati také ne. Mám vám snad vypravovati o té smutné události, která se mně večera přihodila? Jak ten zlomyslný vesláv mne zanechal s miss Hauttonovou na onom prokletém ostrůvku? Jak miss Hauttonová plakala zlostí a rozčilením, — jak já jsem proklínal? Ach, miss Masonová, i vy byste nás byla politovala, kdybyste byla viděla naše postavení." —

Polly pokrčila opovržlivě rameny.

"Nelituji nikoho, kdo zasluhuje trestu. Byla to pouze odplata za učiněné bezpráví. Jsem jista, že vždyť vesláv, co dělá." —

"Za jistých okolností," pravil, upraje svůj pohled na dívku před ním stojící, "myslím, že by

bylo příjemno, trávití celý život na tom ostrůvku." —

"Nemyslete, pane Fane, že byste se za několik hodin nasytili lásky, vesloval rychle k pevnině?" —

Alse zapomínám, že neumíte veslovati, a proto vám radim, abyste se tomu naučili." —

"Chci se učiti, miss Masonová, cheete-li mně dávatí hodiny." —

Jeho tvář zčervenala, jeho oči se leskly a přiblížil se o krok. "Já použiju lépe svého času, pane. Misto, abych vyučovala, budu se učiti sama. Odjíždím do školy." —

"Odjíždíte do školy?" —

Děvče se zasmálo. Hezké ženy bývají koketní, a Polly byla rozená koketka. Připadalo jí, že je dnes starší — moudřejší, a že vyniká nad tohoto mladého muže.

"Kdybych byla fekla, že odjíždíte do kriminálu, nemohl byste vypadati udiveněji. Ano, pane Fane, odjíždím do Bromptonu — na dva nebo tři roky." —

"Dva nebo tři roky?" —

Zbledl, Nenapadlo ho nikdy, že by mohl odjet. Představoval si, že letní měsíce mu přijemně uplynou a že se bude s ní scházeti jako s modelem k svému obrazu. Pan Fane byl poprvé ve svém životě opravdu zamilován! Byl blbě jako stěna; jeho oči, hlas, bezstarostné chování, vše se v okamžiku změnilo.

Děvče to radostně pozorovalo. "Ano," pokračovala nemilosrdně, "odjedu za několik dní, jakmile bude pro mne všechno připraveno — a odjedu nesmírně ráda. Nemyslete, pane Fane, že to mám zapotřebí? Měla bych snad být více než "hezký model"! Až budete slaviti sňatek s miss Hauttonovou v kostele sv. Jiří, pošlete mně, prosím, časopis "Morning Post" se všemi podrobnostmi, nezapomenete-li dávno na mne." —

"Nezapomenu na vás nikdy!" —

Mluvil pravdu. Allan Fane nezapomněl na ni nikdy.

Vzpomínal i po letech na tuto hodinu s boľným pocitem. Byl snad slab, samolibý, ale ztráty své lásky litoval ještě po letech, když byl mužem váženým.

"Vy že na mne nikdy nezapomenete!" opakovala, s trpkým smíchem; "ano — snad ten zrzavý model s modrými očima bude vám s miss Hauttonové nějakou dobu sloužiti k zábavě." —

Než se nadála, uchopil jí za ruku.

"Věděl jsem, Polly, že vy jste to byla!" zvolal. "Ó, zlomyslná čarodějko! Přijítí převlečena a vyslechouci moje nic neznající slova. Nevíte, že se musíme dávat ve společnosti dvořiti a tak s nimi mluvit, třeba bychom nevyslyšeli do opravdy. Přisahám vám, Polly, že mne nezajímá Diana Hauttonová!" —

"Ne," pravila Polly chladně a hrdě, "chtějíce mu vytrhnouti svou ruku. "Snad vás nezajímá, ale proto přece si ji vezmete. Pusťte mou ruku, pane Fane; uvidí nás z domu." —

"Co z toho uvidí-li to? Co z toho, i kdyby mne viděl celý svět? Odpusťte mi, miss Masonová — Polly — fekl-li jsem něco, co vás urazilo. Věřte mně, že bych raději urazil sto miss Hauttonových, než bych dopustil, abyste omne měla špatné mínění." —

"Moje mínění o vás může vám býti lhostejné. Vy jste pánem, kdežto já —"

"Pravou dámou, viděl-li jsem kdy jakou!" —

"Nevědomé, venkovské děvče," odpověděla Polly chvějícím se hlasem; "nejsem však tak nevědoma, abych se šala oklamati vašimi slovy a pohledy. Naše cesty se děl — rozejde se — na vždy!" —

"Polly! Jaká to krutá řeč!" —

"Spíše dojemná, pane Fane. Nechte mne odejti," naléhala. "Podívejte se! Něco vám vypadalo z kapsy." —

Maličké pouzdro leželo u jeho nohou. Zvedl je, otevřel a vyndal lesknoucí se demantový prsten. V okamžiku uchočil opět její ruku, a lesklý kroužek zatřpěl se na jejím jemném prstu. Pak pozvedl ruku svým rřím a líba ji vášnivě — poprvé a naposled! —

"Noste jej Polly... miluji vás." —

Ó, té mužské věrohodnosti! Před třinácti dny byl tento prsten obědnán pro Dianu Hauttonovou.

Nebe ví, co by byl povíděl, kdyby v tom okamžiku, jak by poslána strážným dívkou andělem, nebyla se objevila na scéně Rosina, jyzbující zhurta svou světenku k večeru.

Umělec nepobídl, ba zamračila se na něho.

Pan Fane smekl a ihned odešel. Dívka se na něho nechtěla ani podívat; jeho pohled jí pletl. Schovala ruku s prstenem a následovala Rosinu pokorně do domu.

Fane cestou k domovu přemí-

tal, jaký byl pošetilec a blázen. Co to učinil? On přece nežádal miss Masonovou, aby se stala jeho ženou.

Přišed domů, spatřil miss Hauttonovou, procházeti se pomalu v parku; ihned se k ní připojil.

Miss Hauttonová, jako dříve Polly, sdělila mu, že odjede. "Vedoucně z Klanraldu pojedete do Italie a vyběží mne — Zívnutí ukončilo větu.

Než však miss Hauttonová dozvila, vyřil před ní své city a prosil ji, aby se stala jeho chotí!

Diana Hauttonová přijala jeho nabídnutí.

Po chvíli vstoupili spolu do domu a kolem tří miss Hauttonové pohával úsměv. Měla ho velice ráda; byl hezký a bude z něho oddaný muž.

Té chvíle ve svém pokojíku stála mladá, roztomilá dívka, pozorující v demantovém prstenu rážový odlesk sebe.

VII.

JAK ROBERT HAWKLEY DOSTAL SVĚMU SLOVU.

O tři dny později stála Polly Masonová u okna svého pokoje a pohlížela netečně na pustou silnici. Pěkná pohoda se proměnila v deštivé počasí, a ačkoliv již přestalo pršet, bylo nebe zamračené.

Allan Fane již několik dní nepřijel k domku. Co to znamenalo? Byl nemocen? Či odjel náhle? — Jindy by byla posadila na hlavu kloubek a došla k rychtářovům; tam by se to byla jistě dozvěděla. Jakási podivná tesklivost jí uchvátíla. Byla neustále rozčilená, ale neřekla ani slova; jen čekala, a byla na pohled klidná a poslušná.

Konečně nastoupila únavy a reakce. Zmocnila se jí zlá předtucha.

"Polly, někdo klepá na dveře," ozvala se náhle Rosina, trpící po několik dní bolesti zubů.

Srdce Pollyno poskočilo. Konečně! To by jistě on! Ve dvéřích však objevila se statná paní v černých, hedvábných satech, s pěkným košíkem na ruce — byla to paní Hamperová, hospolně z Opatství.

Paní Hamperová byla jako vzduch host uvedena do nejlepšího pokoje, kam jí Polly, Djuk, Rosina následovali.

"Přinesla jsem ti merunky a broskve, dražobsku; vím, že toto ovoce již ráda." —

Otevřela košík a vysypala na stůl hromadu krásného ovoce. Polly jí poděkovala poněkud smutně, neboť duch její dlel jinde — jedla ráda merunky a broskve, ale něco jiného by jí bylo milejší.

"A co děláte všichni ve vznešeném domě, paní Hamperová?" ptal se Djuk. "Vrátil se lord Montalien z Londýna?" —

"Ne, lord se dosud nevrátil, a v domě jest všechno zdrávo. Nejnovější zprávy — Polly však jistě již všechno slyšela od Alisi Warrenové?" —

"Ne, Polly neslyšela ničeho; deštivé počasí jí zdržovalo doma, a mimo to jest zaměstnána přípravami do ústavu." —

"Tedy došlo u nás k zasnoubení vznešené miss Hauttonové s panem Fanem. Myslím," pravila paní Hamperová, skřivíc ruce na tučný svůj žaludek "že se miss snížila; ona arci nevyniká krásou ani mládím... a on jest hezký, mladý muž — tot' vše! V úterý večer jí učinil nabídnutí — bude jí doprovázeti do Italie, kde ztráví dva měsíce." —

Hospodyně ustala, zděve odychující, a upírala tvářec oči na Polly. V Opatství věděli všichni jak pan Fane běhá za malou Polly, a jak je miss Hauttonová žárliva.

Polly však vypadala zcela netečně.

Djuk se také na ni díval a byl hrd na její "odvalu". "Krev její matky koluje v jejích žilách — jest připravena i na smrt, jako ona!" přemítal.

"Bylo zasnoubení veřejně ohlášeno?" ptala se Rosina. "Bude svatba brzy — a bude v Opatství?" —

"Ó ne," odpověděla paní Hamperová; "svatba bude nejspíše příštího jara v Londýně; dosud však není nic ustanoveno." —

Paní Hamperová se měla k odchodu; byla poněkud zklamána. Donnivala se, že se Polly bude zlobiti, a zatím děvče vyslechlo tu zprávu s největší lhostejností. Djuk doprovodil hostě ke dveřím a když vrátil se do pokoje, zastal Polly sedící na též místě. Těžce podírala hlavu o lenoch, oči měla zavžené a ruce skřivené na prsou.

"Chceš jiti dnes do divadla, Polly?" pravil Djuk jemně po dlouhém mlčení.

Děvče se na něho podívalo převětivě a vděčně.

"Děkuji ti, Djuku, pájdě,

panu Gripperovi naznačena jeho komnata, byl předpuštěn k lordovi pan Fane.

"Přejete si vzíti Dianu a zadržet mého svolení? Jak víte, není mého svolení vůbec zapotřebí. Předvídal jsem to dávno, a poněvadž se zdá vaší volbou potěšena, přeju vám upřímně mnoho štěstí. Jest arci nějaký rozdíl v letech, ale Skot praví, že starší žena přináší do domu štěstí." —

"Mám tedy vaše svolení, lordě," pravil vstávaje, "a mohu vás považovati za uspořádané?" —

"Mé svolení i blahopřání máte, Diana jest arci dosti stará k namostatnému jednání — ale můžete také věděti, že její příjmy jejím úmrtným odpadnou." Pak změnil hlas, pravil: "Vy jste se onehdy bavil o té slavnosti —? Znáte zde Djuka Masona?" —

"Znám, lordě." —

"Má schovanku — jest považována za jeho příbuznou — jest to šestnáctileté děvče, jménem Polly." —

"Ano, máj lordě, jest tam nějaká Polly Masonová?" —

"Jak vypadá? Vsadil bych se, že má velké kotníky, příznak línkolshirský a ohrnutý nos!" —

"Prohrál byste svou sázku, lordě. Miss Masonová jest nejhezčí děvče, jaké jsem kdy ve svém životě viděl." —

"Opravdu?" lord si vzdychl; "tím háfe pro mne. Bylo by dosti starostí s dědičkou a poručenkou s ohrnutým nosem, neřku-li s poručenkou s fečkým noskem a jménem osmdesát tisíc liber šterlinků!" —

Allan pohlížel na lorda s největším údivem.

"Máj lordě," pravil, "nerozumím tomu. Polly Masonová není žádnou dědičkou — ona jest chudá příbuznou dekoračního malíře, jenž ji vychoval v milosrdenství." —

"Máj dobrý hochu," pravil lord Montalien žalostně, "není ničím podobným. Jest to moje poručenka, a nyní má osmdesát tisíc liber šterlinků. Nechtěje však na mne tak žádostivě — jest na příliš dlouhý přiběh, abych vám její mohl nyní vypravovati. Znovi! Jděte se převléci k obědu — pak uslyšíte všechno." —

Allan Fane opustil komnatu, a šel přímo do své. Nevýhledal své nevěsty — byl zničen. Co to znamenalo? Osmdesát tisíc liber šterlinků a Polly Masonová!

Velký zvon, zavznávající o půl osmé s vysoké věže, oznamoval Speckhavenu a jeho obyvatelům, že lord se svou rodinou zasedá k obědu. Lord Montalien použil několik minut před obědem k vyslovení blahopřání své sestřenicí Dianě. Vít přivedl pana Gripperu a představitel její ostatních.

"Nevypadá jako nějaký románový předchůdce, nebo čarovný kmoťr," podotknul lord Montalien, "a přece jest jím. Přichází sdělití venkovské šestnáctileté dívky, že jest mou poručenkou a dědičkou osmdesát tisíc liber šterlinků. Zná jí mimo pana Fana někdo z vás? Jmenuje se nyní Polly Masonová?" —

Lord Montalien se rozhlédl, a byl poněkud pomaten účinkem, jaký vyvolalo obyčejné to jméno. Diana sebou trbla a podívala se ledově na svého milence — tento pán upíral své oči na talif a zdál se býti zkamenělým — Vít nezdřel zahyždnutí a vypadal nezvyšlovně překvapen — a lady Charterisová upustila žilici na talif — Francis Earlscurta také věc ta nevěslovně zajímala — a sir Vane s upřeným pohledem na svou sleďou a uleknutou ženu očekával klidně lordovo vypravování.

"Vypadáte všichni, jako byste ji znali," pravil lord. "Když jsem vzbudil váš zájem již dříve, než jsem začal, budete tím více překvapeni, až skončím." —

Lord Montalien odstrlel svou polévku, opřel se o židli a začal své vypravování. Říčil, jak na lodi "Columbia" poznal Roberta Hawksleya, jak týž posledního dne jich pobytu na lodi vypravoval mu svůj příběh, neuvěřivé žádných jmen, a jak domyslíli si hned, že se vlastně nejmenuje Hawksley. Pak vyprávěl jeho milostný román, a zmínil se i o svém slibu, načež skončil:

"Neslyšel jsem od těch dob do věřejíka ničeho o panu Hawksleyovi. Včera mne pan Gripper v Londýně navštívil a sdělil mi, že mám státi se poručenkou mladé dámy, dědičky osmdesát tisíc liber šterlinků a odevzdal mně dopis s dalšími podrobnostmi. Dopis byl ze San Franciska od mého starého známého, Hawksleya. Upamatoval mne na slib dobrovolně mu daný — žádal mužným a přímým způsobem, abych slib ten nyní splnil a byl ochráncem a poručníkem jeho jediného dítěte. Ve zlatých dolech Kalifornie nadělal si jmění — složil osmdesát tisíc liber šterlinků pro svou dcerku, a já jsem ustanoven za jejího poručníka."